

[A. C. Mortensen.]

eftertragede Maal. Ogsaa her glemmer de at meddele, hvorledes de vil skabe Mulighed for en bedre Rentabilitet i Landbruget. Jeg beklager meget, at Venstre ikke har formet Ændringsforslag, saa det kunde ses, hvad de havde i Posen, i Stedet for at fremsætte de forblommede Udtalelser i Betænkningen.

De Konservative vil ophjælpe Landbruget ved en Kornordning og ved en begrænset Prishævningspolitik. Ja, det konservative Standpunkt kender vi jo; det er klart; de vil have en Afgift paa Korn paa 5 Kr. pr. Tønde. Men bortset fra den Fordyrelse af Brødet, en saadan Afgift vilde medføre, vilde et saadant Forslag kun bevirke, at man flytter nogle Penge fra de mindre Landbrugeres Lomme over til de større Landbrugeres, og det er saa vist ikke det, der tiltrænges i Øjeblikket. Saa vil de have en Afgift, ikke alene paa Smør, men ogsaa paa Margarine, og hele denne Afgift skal saa uddeles til Landmændene. En saadan Lovgivning vil de næppe nogen Sinde kunne faa Tilslutning til i den danske Rigsdag. Om de yderligere vil have prishævende Foranstaltninger ogsaa for Kød og Flæsk, ved jeg ikke; men det skulde der vel ogsaa til, hvis det virkelig skulde batte noget. Det købende Publikum vil finde, at der snarere tiltrænges en Prisreduktion, navnlig paa Flæsket, og det kunde der vel blive Raad til, hvis vi fik den foreslaaede Rentelettelse. Men de Konservative synes lige saa lidt som Venstre at have opdaget, at hvorvidt det er rentabelt eller ikke at dyrke Jorden, afhænger ikke blot af, hvilken Pris man faar for Produkterne, men ogsaa af, hvilken Rente der svares af de Beløb, der er anbragt i Landbrugsejendommene. Regeringspartierne indstiller Afsnit II til uforandret Vedtagelse.

Det samme gælder Lovforslagets Afsnit III, Moratorieordningen. Her har Venstre stillet en Række Ændringsforslag, hvoraf en Del er helt urimelige, og ingen af dem er Forbedringer; hvorfor Flertallet indstiller dem alle til Forkastelse. De Konservative er paa dette som paa saa mange andre Omraader fuldkommen negative og gaar imod hele Afsnittet.

Til Afsnit IV, Dækningsbestemmelserne, er der af Finansministeren stillet et Ændringsforslag under Nr. 27 til §§ 53 og 54 om en Afgift af Aktieudbytte. Efter den her foreslaaede Affattelse af disse Paragraffer vil Skatten i højere Grad blive gradueret efter Udbyttets Størrelse end i det oprindelige Lovforslag, idet der lægges 10 pCt.

Afgift paa Merudbyttet for 1934 sammenlignet med Udbyttet for 1931 og 1932.

Dette Ændringsforslag er fremkommet som en Følge af Ønsker udtalt af Venstre. Desværre har det ikke hjulpet; Venstre foreslaar desuagtet, at hele Afsnittet udgaar. Det er jo et højt mærkeligt Standpunkt. Paa Møder og i Presse kritiserer Venstre skarpt, at hele Valutareguleringen har ført til store Fortjenester for Industriaktieskaberne. Dette er rigtigt; men alle burde glæde sig over, at der har været Beskæftigelse for mange Hænder i Industrien i det forløbne Aar. Den Regulering, der medfører dette Resultat, kan eller bør ikke ændres, saa længe Forholdene er, som de er i Nutiden ude i Verden. Rimeligt var det derimod, at de Aktieselskaber eller de Aktieejere, der i disse for mange Mennesker saa vanskelige Tider er saa heldige at have Kapitaler staaende i Selskaber, hvor de uden at arbejde hæver betydelige Beløb, Beløb, der i mange Tilfælde netop er store som Følge af de Vanskeligheder, der har ramt mange andre Medborgere saa haardt, om de kom til at svare et Ekstrabeløb, hvormed man kunde komme dem til Hjælp, der lider saa haardt under Vanskelighederne og intet Arbejde har eller maa arbejde i deres Bedrift under saadanne Forhold, at de lidet eller intet faar for deres Arbejde. Som sædvanligt vil Venstre nok kritisere de store Indtægter, men saa snart der kommer Forslag om at lade dem med de store, let erhvervede Indtægter yde lidt af deres Overflod til det fælles bedste, er Venstre ikke hjemme; saa har de altid en Undskyldning, og det har de ogsaa i dette Tilfælde. Denne Gang er Undskyldningen den, at det Afsnit i Lovforslaget, der koster de fleste Penge, ikke vil blive gennemført, og at der derfor ingen Brug er for Pengene. Det er en meget daarlig Undskyldning. For det første kender Venstre nu ikke Lovforslagets fremtidige Skæbne. For det andet fremsætter Venstre jævnlig en Række Ønsker og Krav om Bevillinger, som Finansministeren af Hensyn til Statens Økonomi er nødt til at afvise. Fik han denne Skat, vilde han sikkert være meget villig til at imødekomme mange af Venstres Ønsker. For det tredje bliver der i øvrigt haardt Brug for Penge til Gennemførelse af de Lovforslag, der blev fremsat her fra denne Talerstol i Gaar. Og endelig forhandles der jo for Tiden i et Udvalg om Forlængelse af en hel Del mindre retfærdige Forbrugsskatter. Skulde det endelig være saadan, at man fik Penge tilovers ved denne Skat, vilde det være mere rimeligt, om man afløste nogle af disse Forbrugsskatter; saa